

СВЪТУЛКА

страни съ едра букова гора и покрита съ мека, миризлива, балканска трева.

Разтоварихме багажа. Дѣдо Ангелъ запали огънь. Помогнахме му и ние и натрупахме цѣла камара дърва за презъ нощта. Разсѣблѣкохме потнитѣ си ризи и ги нахвърляхме върху дървата да съхнатъ. Носѣхме и любеница. Търкулихме я на тревата, за да изтине за сутринта.

Стъмни се. Плам-на буенъ пламъкъ и се извиси високо. Рой искри заиграха и се загониха надъ насъ, около насъ, трепкаха, излитаха нагоре и се сливаха съ свѣтлитѣ звездички. Грамадни, исполински сѣнки се гонѣха около насъ. Шавнѣше ли нѣкой, сѣнката скачаше, извиваше се, полита-ше съ чудни крила, сливаше се съ гора-та и чезнѣше далечъ, далечъ въ тъмнината.

Край огъня

Дървата прегаряха. Пламъкътъ намаляваше, мракътъ ни дебнѣше, приближаваше. Грабвахме тогазъ дърва и ги хвърляхме на огъня. Той пламваше, червени огнени езици бризваха високо. Ярко освѣтяваха тѣ цѣлата поляна и позлатяваха върховетѣ на околнитѣ дървета. Свѣтлината побеждаваше мрака и на душитѣ ни олекваше. Съ пѣсни и смѣхъ хвърляхме отново дърва въ огъня и гонѣхме далечъ и по-далечъ мрака. А той ни дебнѣше, като грамадно, незнайно чудовище, плющѣше съ голѣми, страшни крила край насъ и ни плашеше.

Всрѣдъ планината, въ непознати мѣста, ноще се чувствувахме малки, безпомощни, слаби като деца...

Само дѣдо Ангелъ бѣше като у дома си. Нахвърля той зеленъ пиперъ на жаравата, направи ржженъ, набучи